

Samsfundet. Det er en almindelig Regel, som er fuldkommen rigtig i andre Straffeforhold, at hellere maa man lade Hundrede Skyldige gaa fri end straffe een Ustyldig; men, mine Herrer, vi maa ikke glemme, at her i dette Forhold stiller det sig ganske anderledes. Det er ganske vist, at naar vi gaa frem paa den Maade, som Flertallet eller Lovforslaget foreslaar, saa undgaa vi noget mere den Mulighed, at en enkelt Kvinde, hvis Sædelighedsfølelse kunde være noget bevaret, kan blive krænkert; men paa den anden Side udsætte vi Hundrede ustyldige Mennesker for de forfærdeligste Følger ved at lade en saadan Masse Fruentimmer spadsere uhindret omkring. Hvad er nu det Bedste? Jeg staar paa et aldeles upartisk Standpunkt, men jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at træffe Valget. I Mæret 1873 have af disse Kvinder 182 faaet Advarsel til Politiproto-kollen. Utsaa for disse 182 Kvinder, hvoraf maaske en meget stor Del ere besængte med denne Sygdom og hvoraf vistnok Pluraliteten ingenlunde af en Advarsel lade sig bevæge til at forandre deres Levemaade, aabner man Døren — i Stedet for at man nu kan sikre Samsfundet nogenlunde ved en Visitation — naar de have faaet deres Advarsel, og siger til dem: Vær saa artig, nu kunne I spadsere uhindret omkring. Dette er virkelig overordentlig farligt. Jeg skal endelig bemærke, at der i alt Fald i den nuværende Politispektors Tid aldrig nogeninde har været ført Klage over den Visitation, som har fundet Sted, saaledes at en Kvinde har fundet sig forurettet derved. Man kan ikke benegte den Mulighed, som den høitærede Minister og Flertallet fremstille, at der kan ske en Feil, det er jo umuligt, at en saadan ikke skulde kunne indtræffe i dette Forhold, thi vi se jo, at Ustyldige kunne blive dømt i andre Sager. Jeg tror imidlertid ikke, at Faren er stor, og i ethvert Fald er det da noget Exceptionelt. Derfor tror jeg, at naar man rigtig kommer ind i Forholdene og overveier, hvilken Fare man udsætter Samsfundet for ved at gjøre en Forandring i det nu Bestaaende — lad det være med eller uden ret Lovhjemmel, at det bestaar — saa vil man ikke foretage en saadan. Man vilde jo derved udsætte Samsfundet, og navnlig Kjøbenhavn, for en ganske overordentlig stor Fare, netop fordi det allerede nu er og efterhaanden vil blive mere vanskeligt at faae slike Kvinder dømt, og efter Lovforslaget kunne de jo ikke undersøges, førend de ere dømt. Disse Domme er det som sagt vanskeligt at erholde, navnlig fordi Lovforslaget jo, som naturligt er, indskrænker sig til den Utugt, der drives som Eghverv. Der fordres altsaa, at det Offentlige i en saadan Sag skal bevise, at den Paagjældende har modtaget Penge, men de Bedkommende vide ganske godt at være sig for en Indrømmelse i den Henseende. Jeg kan derfor ikke komme til andet Resultat, end at

jeg indtrængende maa anbefale det høie Thing at vedtage Vindringsforslaget under Nr. 2 a. De Indvendinger, der ere gjorte imod det tredje Stykke i Vindringsforslaget under Nr. 1, skal jeg ikke her nærmere komme ind paa; jeg lægger ikke nogen videre Vægt paa, om det bliver vedtaget eller ikke. Det var kun disse Oplysninger, jeg ønskede at gjøre, medens dette Vindringsfor-slag var under Forhandling.

Sonne: Jeg maa tilstaa, at jeg var fuldkommen ubekjendt med, hvor store Færer den om-handlede Sygdom kunde foranledige, førend jeg blev bekjendt dermed gennem Motiverne til Lovforslaget; men efter at det saaledes er godtgjort, at denne Sygdom kan ødelægge et Menneskes hele Livslykke, idet den kan borttage Helbredden paa en saadan Maade, at Bedkommende omtrent bliver inkurabel, efter at det er oplyst, at denne Sygdom kan snige sig om og forplante sig til Personer, der ere fuldstændig ustyldige, ja, at hele Familier kunne blive smittede af en saadan Sygdom paa en ganske ustyldig Maade, og efter at det er godtgjort, at denne Sygdom virkelig udbreder sig mere og mere i alle Samsfunds-klasser og paa alle Steder i Landet, forekommer det mig at være fuldt beqvemt, at der gives en Lov, som følger at indskrænke denne forfærdelige Sygdom, og det synes mig, at det enkelte Individets Ret maa staa ganske tilbage, naar Samsfundet trues med en saadan Fare som den, der er forbunden med denne Sygdom. Jeg er derfor ganske enig med Udvalget i, at der i Loven maa opstilles en Paragraf, som paabyder En og Hver, der maatte lide af denne Sygdom, som Pligt at lade sig helbrede; men netop fordi det forekommer mig, at denne Pligt skal træde i Epidisen for Lovforslaget, mener jeg, at den nye § 1, som er foreslaet, ikke er ganske heldig redigeret. Det er blot paa Redaktionen, jeg vil tillade mig at henlede det øvede Udvalgs Opmærksomhed. Saaledes som dette Punkt var stillet i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen, var det fuldkommen rigtig redigeret, idet dette Lovforslag handlede om Individets Ret lige overfor det Offentlige, handlede om den Ret, som Individet har til Hjælp af det Offentlige, naar Bedkommende ikke er i Stand til at kunne hjælpe sig selv; men her, hvor der omhandles en Fare for Samsfundet og den Pligt, der paahviler Enhver i Henhold til denne Fare, forekommer det mig, at Pligten skulde stilles i Epidisen, og at Paragrafen skulde begynde omtrent saaledes: Personer, der lide af venerisk Sygdom, ere pligtige til at underkaste sig Kur ved offentlig Foranstaltning — og om de ønske det, for offentlig Regning — med mindre de godtgjøre, at de have underkastet sig tilbørlig privat Behandling o. s. v. Dette skal jeg blot henstille til Udvalgets Overveielse. Da det kun angaar en Redaktion, har